

พระธรรมดาเนียล - ตอนที่ห้าสิบหก

ไขความลับแห่งวิวรณ์ 17: คำพยากรณ์สุดท้ายว่าด้วยหญิงแพศยาผู้ยิ่งใหญ่และสัตว์ร้าย

Jeff Pippenger

2024-01-20

ภาพแทนสุดท้ายของบรรดาราชอาณาจักรในคำพยากรณ์แห่งพระคัมภีร์ปรากฏอยู่ในพระธรรมวิวรณ์ บทที่สิบเจ็ด ในบทนั้น ข้อที่สาม ยอห์นถูกพาเข้าไปใน "ถิ่นทุรกันดาร" เพื่อทูลสวสวรรค์จะได้สำแดงแก่ยอห์นถึงการพิพากษา "หญิงแพศยาผู้ยิ่งใหญ่" แห่งคำพยากรณ์ ผู้ซึ่งนั่งอยู่เหนือน้ำมากหลาย และได้กระทำ "การล่วงประเวณี" กับ "กษัตริย์ทั้งหลายแห่งแผ่นดินโลก"

แล้วทูลสวสวรรค์องค์หนึ่งในเจ็ดองค์ผู้ถือขันทั้งเจ็ดนั้นมาพบกับข้าพเจ้า กล่าวว่า "มานี่เถิด เราจะสำแดงแก่เจ้าให้เห็นการพิพากษาหญิงแพศยาผู้ยิ่งใหญ่ที่นั่งอยู่เหนือน้ำมากหลาย คือผู้ซึ่งกษัตริย์ทั้งหลายแห่งแผ่นดินโลกได้ล่วงประเวณีกับนาง และชาวแผ่นดินโลกก็ได้เมามายด้วยเหล้าองุ่นแห่งการล่วงประเวณีของนาง" แล้วท่านก็พาข้าพเจ้าไปในพระวิญญูณยังถิ่นทุรกันดาร และข้าพเจ้าเห็นหญิงคนหนึ่งนั่งอยู่บนสัตว์ร้ายสีแดงเข้ม ตัวนั้นเต็มไปด้วยชื่อแห่งการหมิ่นประมาท มีเจ็ดหัวและสิบเขา วิวรณ์ 17:1-3

ตามถ้อยคำของยอห์นเอง "ถิ่นทุรกันดาร"

เป็นสัญลักษณ์แทนช่วงเวลาหนึ่งพันสองร้อยหกสิบปีแห่งการปกครองของสันตะปาปา ตั้งแต่ปี 538 จนถึงวาระสุดท้ายในปี 1798.

และหญิงนั้นได้หนีเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร ที่ซึ่งพระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมสถานที่ไว้สำหรับนาง เพื่อเขาทั้งหลายจะได้เลี้ยงดูนางที่นั่นตลอดหนึ่งพันสองร้อยหกสิบวัน ... และหญิงนั้นได้รับปีกสองปีกของนกอินทรีใหญ่ เพื่อให้นางบินเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร ไปยังสถานที่ของนาง ที่ซึ่งนางได้รับการเลี้ยงดูตลอดวาระหนึ่ง สองวาระ และครึ่งวาระ ให้พ้นจากหน้าพญานาค วิวรณ์ 12:6, 14

ในฝ่ายวิญญูณ ยอห์นถูกพาเข้าไปสู่ช่วงเวลาหนึ่งพันสองร้อยหกสิบปีแห่งการปกครองของสันตะปาปา ปีเหล่านั้นได้ถูกทำให้เป็นแบบอย่างล่วงหน้าโดยความแห้งแล้งตลอดสามปีครึ่ง ในประวัติศาสตร์ของเยเซเบล อาหับ และเอลียาห์ ปีเหล่านั้นจะต้องดำเนินต่อไปจนกว่าระบอบสันตะปาปาจะได้รับบาดเจ็บถึงตายของตนในปี ค.ศ. 1798 เพราะสิ่งนั้นได้ถูก "กำหนดไว้" ให้เกิดขึ้น ณ ตอนปลายของความพระพิโรธครั้งแรก ซึ่งเป็นตอนปลายของสงครามที่นำมาสู่สถานบริสุทธิและกองทัพ โดยผ่านอำนาจอันก่อความรังเปลาทั้งสอง คือ ลัทธินอกศาสนาและลัทธิสันตะปาปา ข้อเท็จจริงทั้งปวงเหล่านี้ได้ถูกนำเสนอไว้แล้วในบทความเมื่อไม่นานมานี้

"หญิงแพศยาผู้ยิ่งใหญ่" คือหญิงแพศยาของเมืองไทรตามคำพยากรณ์ของอิสยาห์ ผู้ซึ่งจะต้องถูกกลืนเลื่อนไปเป็นเวลาเจ็ดสิบปีเชิงสัญลักษณ์ ซึ่งเป็น "วันเวลาของกษัตริย์องค์หนึ่ง" ประวัติศาสตร์ของสหรัฐอเมริกา คือประวัติศาสตร์ของช่วงเวลาเจ็ดสิบปีเชิงสัญลักษณ์นั้น ซึ่งได้ถูกทำให้เป็นแบบล่วงหน้าโดยช่วงเวลาเจ็ดสิบปีแห่งการเป็นเชลยในรัชสมัยของบาบิโลน อาณาจักรแรกแห่งคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์ ระหว่างประวัติศาสตร์นั้น หญิงแพศยาผู้ยิ่งใหญ่แห่งเมืองไทรจะต้องถูกกลืนเลื่อน เมื่อสิ้นสุดประวัติศาสตร์นั้น นางจะต้องถูกระลึกถึง และออกไปอีกครั้งเพื่อขับร้องบทเพลงของนาง อันเป็นการล่วงประเวณีกับบรรดากษัตริย์แห่งแผ่นดินโลก ดังนั้น ยอห์นจึงถูกนำไปในฝ่ายวิญญูณเข้าสู่ประวัติศาสตร์แห่งการปกครองของสันตะปาปา

เพื่อจะได้เห็นการพิพากษาอำนาจของสันตะปาปา การพิพากษาดิอาของปุโรหิตผู้กระทำการล่วงประเวณี คือให้นางถูกเผาด้วยไฟ.

และบุตรสาวของปุโรหิตผู้ใด หากนางทำตนให้เป็นมลทินด้วยการเป็นหญิงแพศยา นางก็กระทำให้บิดาของตนเป็นมลทินด้วย นางจะต้องถูกเผาด้วยไฟ เลวีนิติ 21:9

ในนิมิตเรื่องการพิพากษาหญิงแพศยาผู้ยิ่งใหญ่

ซึ่งทูตสวรรค์องค์หนึ่งในบรรดาทูตสวรรค์ผู้เทศน์กัณฑ์พิบัติสุดท้ายเจ็ดประการได้สำแดงแก่ยอห์นนั้น มีอยู่ว่านางจะถูกเผาด้วยไฟ

และเขาสิบอันซึ่งท่านเห็นอยู่บนสัตว์ร้ายนั้น เขาเหล่านี้จะเกลียดชังหญิงแพศยา และจะกระทำให้นางร้างเปล่าและเปลือยเปล่า และจะกินเนื้อนาง และเผานางเสียด้วยไฟ วิวรณ์ 17:16

นำซึ่งหญิงแพศยาผู้ยิ่งใหญ่ซึ่งอยู่เหนือนั้น คือบรรดาประชาชนของโลก ซึ่งจะถูกนำให้อยู่ใต้อำนาจของนาง เมื่อสหรัฐอเมริกาถล่มลงทั่วโลกทั้งสิ้นให้ไม่มีสการสัตว์ร้าย ซึ่งก็คือหญิงแพศยาผู้ยิ่งใหญ่นั่นเอง จากนั้นสหรัฐอเมริกาจึงกลายเป็นกษัตริย์ผู้เป็นใหญ่ที่สุดในบรรดากษัตริย์สิบองค์ซึ่งมีภาพแทนไว้ในคำพยากรณ์แห่งวิวรณ์บทที่สิบเจ็ด และในภาพเปรียบเทียบนี้ สหรัฐอเมริกาเป็นภาพแทนของกษัตริย์องค์แรกที่ล่วงประเวณีกับหญิงแพศยา แม้ว่านางจะกระทำการนั้นกับบรรดากษัตริย์ทั้งหมดในเวลาต่อมาก็ตาม

กษัตริย์องค์แรกในบรรดากษัตริย์จำนวนมากนั้น ถูกแทนด้วยอาหับ ผู้ซึ่งสมรสกับหญิงแพศยาผู้ยิ่งใหญ่ ซึ่งถูกแทนเป็นเยเซเบลในคริสตจักรแห่งเฮียทีรา การพิพากษาเยเซเบล (หญิงแพศยาผู้ยิ่งใหญ่) นั้น ถูกทำให้สำเร็จโดยกษัตริย์ทั้งสิบ ซึ่งจะถูกบีบบังคับให้เข้าสู่พันธมิตระหว่างคริสตจักรกับรัฐด้วยอำนาจของสหรัฐอเมริกา กษัตริย์เหล่านั้นจะตกลงยอมให้สันตะปาปapakครองโลก (นั่งเหนือมวลา) ทั้งที่พวกเขาเกลียดชังหญิงแพศยานั้น.

และเขาทั้งสิบเขาที่ท่านเห็นนั้น คือกษัตริย์สิบองค์ ซึ่งยังมีได้รับราชอาณาจักร แต่จะได้รับอำนาจฉันทกษัตริย์อยู่ชั่วขณะหนึ่งพร้อมกับสัตว์ร้ายนั้น คนเหล่านี้มีความคิดเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน และจะมอบฤทธิ์เดชและอำนาจของตนแก่สัตว์ร้าย พวกเขาจะทำสงครามกับพระเมษโปดก และพระเมษโปดกจะทรงมีชัยชนะเหนือเขาทั้งหลาย เพราะพระองค์ทรงเป็นจอมเจ้านายและจอมกษัตริย์ และบรรดาผู้ที่อยู่กับพระองค์นั้นเป็นผู้ที่ทรงเรียกแล้ว ทรงเลือกแล้ว และซื่อสัตย์ และท่านผู้นั้นกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า น้ำทั้งหลายที่ท่านเห็น ซึ่งหญิงแพศยานั่งอยู่นั้น คือชนชาติทั้งหลาย ผุ่ชนทั้งหลาย ประชาชาติทั้งหลาย และภาษาทั้งหลาย และเขาทั้งสิบที่ท่านเห็นบนสัตว์ร้ายนั้น จะเกลียดชังหญิงแพศยานั้น และจะกระทำให้นางร้างเปล่าและเปลือยเปล่า และจะกินเนื้อของนาง และเผานางเสียด้วยไฟ เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงดลใจเขาทั้งหลายให้กระทำตามพระประสงค์ของพระองค์ และให้มีใจพร้อมกัน และมอบราชอาณาจักรของตนแก่สัตว์ร้าย จนกว่าพระวณะของพระเจ้าจะสำเร็จ และหญิงนั้นที่ท่านเห็น คือมหานครนั้น ซึ่งครอบครองเหนือกษัตริย์ทั้งหลายแห่งแผ่นดินโลก วิวรณ์ 17:12-18

“กษัตริย์สิบองค์” (องค์การสหประชาชาติ) แท้จริงแล้วเกลียดชังสันตะสำนัก

แต่ถูกสถานการณ์บีบบังคับให้มอบอาณาจักรอันมีอายุสั้นของตนแก่ อำนาจของสันตะสำนัก ด้วยความหวังอันไร้ผลว่าจะช่วยโลกให้พ้นจากภัยพิบัติที่ทวีความรุนแรงขึ้นของมันได้ เมื่อพวกเขาตระหนักถึงการถล่มลงของนาง พวกเขาก็กลายเป็นเครื่องมือในการเผาไหม้ด้วยไฟ เพื่อให้พระบัญญัติในเลวีนิติสำเร็จลง

“กษัตริย์ทั้งสิบ” “ทำสงครามกับพระเมษโปดก”

โดยผ่านการข่มเหงที่พวกเขาต่อต้านแก่ประชากรของพระเจ้าในวาระสุดท้าย

เหตุใดบรรดาประชาชาติจึงเดือดดาล และชนชาติทั้งหลายจึงคิดการอันไร้ประโยชน์?
บรรดากษัตริย์แห่งแผ่นดินโลกตั้งตนขึ้น และบรรดาผู้ครอบครองก็ปรึกษากัน ต่อต้านพระยาห์เวห์
และต่อต้านผู้ที่ทรงเจิมไว้ของพระองค์ โดยกล่าวว่า “ให้เราหักเครื่องจองจำของเขาเสีย
และเหวี่ยงเชือกผูกของเขาให้พ้นจากเรา” พระองค์ผู้ประทับในสวรรค์จะทรงพระสรวล
องค์พระผู้เป็นเจ้าของพระองค์จะทรงเยาะเย้ยพวกเขา แล้วพระองค์จะตรัสกับพวกเขาด้วยพระพิโรธของพระองค์
และจะทรงกระทำให้พวกเขาหวาดหวั่นด้วยความไม่พอพระทัยอย่างยิ่งของพระองค์ สดุดี 2:1-5

การข่มเหงที่กษัตริย์ทั้งหลายแห่งแผ่นดินโลกได้กระทำสำเร็จเพื่อสันตะสำนักนั้น ก็ได้กระทำต่อพระคริสต์ ณ
กางเขนด้วยเช่นกัน

พระองค์ผู้ได้ตรัสโดยพระโอษฐ์ของดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์ว่า “เหตุใดบรรดาประชาชาติจึงเดือดดาล
และชนทั้งหลายจึงคิดสิ่งอันไร้สาระ? บรรดากษัตริย์แห่งแผ่นดินโลกได้ตั้งตนขึ้น
และบรรดาผู้ครอบครองได้ประชุมพร้อมกันต่อสู้พระองค์ผู้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า
และต่อสู้พระคริสต์ของพระองค์” เพราะเป็นความจริงว่า เฮอร์โธและปอนทิอัส ปิลาต
พร้อมกับบรรดาคนต่างชาติและชนชาติอิสราเอล ได้ชุมนุมกันต่อสู้พระเยซู พระบุตรบริสุทธิ์ของพระองค์
ผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงเจิมไว้
เพื่อกระทำสารพัดตามที่พระหัตถ์และพระดำริของพระองค์ได้ทรงกำหนดไว้ก่อนให้เกิดขึ้น กิจการ
4:25-28

“บรรดากษัตริย์แห่งแผ่นดินโลก” ที่ลุกขึ้นต่อสู้กับพระคริสต์เมื่อครั้งที่พระองค์ทรงถูกตรึงกางเขน
เป็นภาพแทนของ “กษัตริย์สิบองค์” ในวิวรณ์บทที่สิบเจ็ด
ซึ่งทำสงครามกับพระเมษโปดกอีกครั้งโดยการข่มเหงประชากรของพระองค์ ที่กางเขนนั้น กษัตริย์เหล่านั้นคือ
“ชุมนุมชนของคนอธรรม” ที่ “ล้อม” พระคริสต์ไว้
และพวกเขา ก็กระทำเช่นนั้นอีกกับประชากรของพระองค์ในวาระสุดท้าย.

เพราะสุนัขได้ห้อมล้อมข้าพระองค์ไว้; ชุมชนคนของคนชั่วได้โอบล้อมข้าพระองค์;
เขาทั้งหลายได้แทงมือและเท้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์อาจนับกระดูกทั้งสิ้นของข้าพระองค์ได้;
เขาทั้งหลายมองและจ้องดูข้าพระองค์ เขาทั้งหลายแบ่งเสื้อผ้าของข้าพระองค์กัน
และจับสลากเพื่อเสื้อชั้นนอกของข้าพระองค์ สดุดี 22:16-18

กษัตริย์ทั้งสิบ ผู้ทรงนำการพิพากษามาสู่หญิงแพศยาผู้ยิ่งใหญ่ นั้น จะเผานางด้วยไฟ
เพราะนางเป็นหญิงแพศยาที่อ้างตนว่าเป็นธิดาของปู้โรหิต กษัตริย์เหล่านั้นยังทรงเป็นภาพแทนว่าเป็น “สุนัข”
อีกด้วย และกษัตริย์ทั้งสิบจะไม่เพียงเผาหญิงแพศยาผู้ยิ่งใหญ่ด้วยไฟเท่านั้น แต่จะ “กินเนื้อของนาง” ด้วย
ความตายของเยเซเบลเกิดขึ้นเมื่อนางถูกเหวี่ยงลงมาจากกำแพง รางกระแทกพื้นจนแหลก
และแล้วสุนัขก็มากินเนื้อของนาง

และเมื่อเยชูมาถึงยิสราเอล เยเซเบลก็ได้ยินข่าวนั้น นางจึงแต่งหน้าและประดับศีรษะ
แล้วชะโงกมองออกไปทางหน้าต่าง และเมื่อเยชูเข้ามาที่ประตูเมือง นางกล่าวว่า
“ศิริมูผ่านายของตมมีสันติหรือ?” ฝ่ายเยชูเงยหน้าขึ้นมองไปที่หน้าต่างและกล่าวว่า “ใครอยู่ฝ่ายเรา?
ใคร?” ก็มีขันทีสองหรือสามคนชะโงกมองลงมาหาเขา เขาจึงกล่าวว่า “โยนนางลงมา”
เขาเหล่านั้นก็โยนนางลงมา และโลหิตของนางบางส่วนกระเซ็นติดกำแพงและติดผ้า
และเขาก็เหยียบนางเสีย และเมื่อเขาเข้าไปแล้ว เขาก็กินและดื่ม แล้วกล่าวว่า “ไปเกิด
จงไปดูหญิงต้องสาปผู้นี้เดี๋ยวนี้ และจงฝังนางเสีย เพราะนางเป็นธิดาของกษัตริย์”

เขาทั้งหลายจึงไปละฝั่งนาง แต่พบซากของนางไม่เหลืออะไรนอกจากกะโหลกศีรษะ เท้า และฝ่ามือ เขาทั้งหลายจึงกลับมารายงานเขา และเขากล่าวว่า "นี่เป็นพระวณะของพระยาห์เวห์ ซึ่งพระองค์ได้ตรัสโดยเอลียาห์ชาวทิซบีผู้รับใช้ของพระองค์ว่า 'ในเขตยิสเรเอล สุนัขจะกินเนื้อของเยเซเบล และศพของเยเซเบลจะเป็นเหมือนมูลสัตว์บนพื้นทุ่งในเขตยิสเรเอล เพื่อว่าจะไม่มีผู้ใดกล่าวว่า นี่คือเยเซเบล'" 2 พงศกษัตริย์ 9:30-37

กษัตริย์ทั้งสิบ ซึ่งคือสหประชาชาติ และซึ่งกษัตริย์ผู้เป็นใหญ่ของพวกเขาคือสหรัฐอเมริกา จะนำการพิพากษามาสู่สันตะสำนักโดยเผานางด้วยไฟและกินเนื้อของนาง การพิพากษานั้นเองคือสิ่งที่ทูตสวรรค์มาเพื่อสำแดงแก่ยอห์น และเพื่อจะกระทำเช่นนั้น เขาจึงพายอห์นเข้าไปในประวัติศาสตร์แห่งถิ่นทุรกันดาร แต่ไม่ใช่เพียง ณ จุดหนึ่งโดยบังเอิญในประวัติศาสตร์แห่งถิ่นทุรกันดาร หากเป็น ณ ปลายสุดของช่วงเวลานั้นอย่างแท้จริง เป็นที่ประจักษ์ชัดว่ายอห์นถูกวางไว้ ณ ปลายสุดของช่วงหนึ่งพันสองร้อยหกสิบปี เพราะเมื่อเขาเห็นหญิงนั้น นางก็เมามายด้วยโลหิตแห่งการช่มเหงเสียแล้ว และได้ถูกระบุแล้วว่าเป็นมารดาแห่งหญิงแพศยาทั้งหลาย

ดังนั้นท่านจึงพาข้าพเจ้าไปในฝ่ายจิตวิญญาณยังถิ่นทุรกันดาร และข้าพเจ้าเห็นหญิงคนหนึ่งนั่งอยู่บนสัตว์ร้ายสีแดงเข้ม ซึ่งเต็มไปด้วยชื่อต่าง ๆ แห่งการหมิ่นประมาท มีเจ็ดศีรษะและสิบเขา และหญิงนั้นสวมเครื่องแต่งกายสีม่วงและสีแดงเข้มประดับด้วยทองคำและอัญมณีล้ำค่าและไข่มุก มีถ้วยทองคำอยู่ในมือของนาง เต็มไปด้วยสิ่งน่าสะอิดสะเอียนและความโสมมแห่งการล่วงประเวณีของนาง และที่หน้าผากของนางมีชื่อหนึ่งเขียนไว้ว่า "ชื่อล้าลึก นครบาบิโลนใหญ่ มารดาแห่งหญิงแพศยาและสิ่งน่าสะอิดสะเอียนทั้งหลายของแผ่นดินโลก" และข้าพเจ้าเห็นหญิงนั้นเมามายด้วยโลหิตของธรรมิกชน และด้วยโลหิตของบรรดาผู้เป็นพยานฝ่ายพระเยซู และเมื่อข้าพเจ้าเห็นนาง ข้าพเจ้าก็ประหลาดใจอย่างยิ่ง วิวรณ์ 17:3-6

หญิงแพศยาแห่งเมืองไทรเซ ผู้ซึ่งเป็น "หญิงแพศยาผู้ยิ่งใหญ่" ที่ถูกกล่าวถึงในวิวรณ์บทที่สิบเจ็ดด้วยนั้น จะถูกล้มเลิกไปจนถึงเวลาที่นางจะกลับมาขับร้องบทเพลงของตนอีกครั้ง และล่วงประเวณีกับบรรดากษัตริย์แห่งแผ่นดินโลก

พจนานุกรมที่เชื่อถือได้ทุกเล่มซึ่งตีพิมพ์ก่อนปี ค.ศ. 1950 ต่างระบุว่า หญิงที่สวมสีแดงเข้มในวิวรณ์บทที่สิบเจ็ดเป็นสัญลักษณ์ของคริสตจักรโรมันคาทอลิก แต่ทุกวันนี้โลกกลับคิดว่าคริสตจักรคาทอลิกเป็นคริสตจักรคริสเตียน โลกได้ลืมไปแล้วว่าแท้จริงนางคือผู้ใด

เมื่อยอห์นเห็นนางนั้น การช่มเหงในยุคมีดก็มาถึงปลายทางแล้ว เพราะนางเมามายด้วยเลือดของธรรมิกชนอยู่แล้ว ธรรมชาติเป็นภาพประกอบของฝ่ายวิญญาณ และคนเราย่อมเมาหลังจากดื่ม มิใช่ก่อนดื่ม

พวกโปรเตสแตนต์ที่ได้แยกตัวออกจากคาทอลิกมาหลายศตวรรษก่อนปี 1798 นั้น ภายในปี 1798 ก็ได้เริ่มต้นการเดินทางกลับไปสู่ความเป็นหนึ่งเดียวกับคาทอลิกแล้ว เพราะนางถูกระบุว่าเป็น "มารดาแห่งหญิงแพศยา" เมื่อยอห์นเห็นนางและประหลาดใจ บรรดาคริสตจักรที่ก่อนหน้านี้เคยแยกออกจากความสัมพันธ์ร่วมกับนาง ก็ได้กลับคืนมาแล้ว ดังนั้น ยอห์นจึงถูกพาไปยังปี 1798 เมื่อหญิงแพศยาผู้ยิ่งใหญ่ได้สังหารคริสเตียนไปแล้วหลายล้านคน และได้ล่อลวงบรรดาคริสตจักรโปรเตสแตนต์เดิมให้ยอมรับข้ออ้างอันอวดอ้างเกินขอบเขตของนางที่ว่า นางเป็นศีรษะแห่งคริสตจักรทั้งหลาย ดังที่จัดนิยามได้ระบุนางไว้ในปี 533.

จากจดบันทึกพยากรณ์ของปี 1798 ทูตสวรรค์จึงได้เสนอภาพแทนสุดท้ายของอาณาจักรต่าง ๆ ในคำพยากรณ์แห่งพระคัมภีร์แก่ยอห์น

และทูตสวรรค์นั้นกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า "เหตุใดท่านจึงประหลาดใจ?
ข้าพเจ้าจะบอกความลับของหญิงนั้นแก่ท่าน และของสัตว์ร้ายที่แบกนางไว้ ซึ่งมีเจ็ดหัวและสิบเขา
สัตว์ร้ายที่ท่านเห็นนั้นเคยมีอยู่ และบัดนี้ไม่มีอยู่ และจะขึ้นมาจากเหวลึก และมุ่งไปสู่ความพินาศ
และบรรดาผู้ที่อาศัยอยู่บนแผ่นดินโลก
ซึ่งไม่ได้มีชื่อเขียนไว้ในหนังสือแห่งชีวิตตั้งแต่ทรงวางรากฐานของโลก
จะประหลาดใจเมื่อเขาเห็นสัตว์ร้ายที่เคยมีอยู่ และบัดนี้ไม่มีอยู่ และกระนั้นก็ยังมิใช่
และนี่คือจิตใจที่มีปัญญา เจ็ดหัวนั้นคือภูเขาเจ็ดลูกที่หญิงนั้นนั่งอยู่ และยังเป็นกษัตริย์เจ็ดองค์:
ห้าองค์ล่วงไปแล้ว หนึ่งองค์หนึ่งเป็นอยู่ และอีกองค์หนึ่งยังมาไม่ถึง และเมื่อองค์นั้นมาถึงแล้ว
ก็จะต้องดำรงอยู่เพียงชั่วระยะสั้น ๆ และสัตว์ร้ายที่เคยมีอยู่ และบัดนี้ไม่มีอยู่ ก็คือองค์ที่แปด
และเป็นมาจากทั้งเจ็ด และมุ่งไปสู่ความพินาศ และสิบเขาที่ท่านเห็นนั้นคือกษัตริย์สิบองค์
ซึ่งยังมิได้รับอาณาจักร แต่จะได้รับอำนาจอย่างกษัตริย์ร่วมกับสัตว์ร้ายเป็นเวลาชั่วโมงเดียว" วิวรรณ์
17:7-12

สัตว์ร้ายคืออาณาจักรหนึ่งในคำพยากรณ์แห่งพระคัมภีร์
ตั้งที่สามารถระบุได้อย่างชัดเจนในดาเนียลบทที่เจ็ดและแปด
และความลับที่ทูตสวรรค์กำลังสำแดงแก่ยอห์นนั้น คือความลับของสัตว์ร้ายและหญิงที่นั่งอยู่บนสัตว์ร้ายนั้น
หญิงที่อยู่บนสัตว์ร้ายคือหญิงแพศยาผู้ยิ่งใหญ่ ผู้ล่วงประเวณีกับบรรดากษัตริย์แห่งแผ่นดินโลก
นางคือเยเซเบล และสามีของนางคืออาหับ

เหตุฉะนั้น ชายจะละบิดามารดาของตน และจะผูกพันอยู่กับภรรยาของตน
และเขาทั้งสองจะเป็นเนื้อเดียวกัน ปฐมกาล 2:24

ผู้ชายยอมเป็นผู้ชาย และผู้หญิงยอมเป็นผู้หญิง แต่เมื่ออยู่ด้วยกัน ทั้งสองก็เป็นเนื้อเดียวกัน
ความลึกลับแห่งสัตว์ร้ายนั้นคือ การผสมผสานกันของคริสตจักรและรัฐ คือการรวมกันของหญิงนั้น (คริสตจักร)
กับสัตว์ร้าย (บรรดากษัตริย์) ให้เป็นอาณาจักรเดียว ซึ่งประกอบด้วยสองส่วน
การปกครองฝ่ายรัฐและการปกครองฝ่ายศาสนาที่รวมเข้าด้วยกัน โดยมีหญิงนั้นเป็นผู้ควบคุมความสัมพันธ์นี้
คือ "รูปของสัตว์ร้าย" ยอห์นได้เห็นหญิงนั้นนั่งอยู่บนสัตว์ร้าย เพราะนางเป็นผู้ที่ควบคุมความสัมพันธ์นี้เอง

และหญิงที่ท่านเห็นนั้นคือมหานครใหญ่นั้น ซึ่งครอบครองเหนือบรรดากษัตริย์แห่งแผ่นดินโลก วิวรรณ์
17:18

ด้วยกัน สัตว์ร้ายและหญิงนั้นเป็นตัวแทนของอาณาจักรเดียวกัน (เนื้อเดียวกัน)
แต่ทูตกำลังเน้นถึงความสัมพันธ์ของหญิงแพศยาผู้ยิ่งใหญ่กับบรรดากษัตริย์แห่งแผ่นดินโลก "สัตว์ร้ายที่"
"เคยเป็นอยู่ แล้วก็มิได้เป็นอยู่" ซึ่ง "จะขึ้นมาจากเหวลึก และมุ่งไปสู่ความพินาศ" อันเป็นสัตว์ร้ายที่
"บรรดาผู้อาศัยอยู่บนแผ่นดินโลกจะประหลาดใจ" ติดตามนั้น
คือสันตะปาปาเมื่อบาดแผลถึงตายของหญิงแพศยาผู้ยิ่งใหญ่ได้รับการรักษาให้หาย นาง "เคยเป็น"
อาณาจักรที่ห้าแห่งคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์ แต่ได้มีการ "กำหนดไว้" ว่านางจะได้รับบาดแผลถึงตายในปี
1798.

เมื่อยอห์นถูกนำไปทางจิตวิญญาณสู่ปี 1798 นาง "มิได้เป็น" สัตว์ร้าย และกระนั้น
เมื่อบาดแผลถึงตายของนางได้รับการรักษาให้หาย ณ
ปลายช่วงเวลาเจ็ดสิบปีเชิงสัญลักษณ์ซึ่งสิ้นสุดลงที่กฎหมายวันอาทิตย์ซึ่งกำลังจะมาถึงในไม่ช้า นางก็ "เป็น"
อีกครั้ง คือมีชีวิตอยู่ ร้องเพลงของนาง กระทำการล่วงประเวณี และสังหารคริสเตียน.

บทที่สิบเจ็ดเป็นการนำเสนอครั้งสุดท้ายเกี่ยวกับอาณาจักรทั้งหลายแห่งคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์ และด้วยเหตุนี้จึงจำต้องสอดคล้องกับการกล่าวถึงอาณาจักรทั้งหลายแห่งคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์เป็นครั้งแรก การกล่าวถึงอาณาจักรเหล่านั้นครั้งแรกพบได้ในดาเนียลบทที่สอง ซึ่งได้ถูกแสดงไว้บนแผ่นภูมิทั้งสองฉบับ อันเป็นการทำให้พระบัญชาของฮาบากุกสำเร็จ ที่ให้เขียนนิมิตนั้นและทำให้กระจ่างบนแผ่นป้ายทั้งหลาย

พวกมิลเลอไรต์มีความถูกต้องในการเข้าใจอาณาจักรต่าง ๆ ตามคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์ในพระธรรมดาเนียล ดังที่ปรากฏในบทที่สอง บทที่เจ็ด และบทที่แปด แต่ความเข้าใจของพวกเขายังไม่ครบถ้วน อัญมณีแห่งความเข้าใจของมิลเลอไรต์ในดาเนียลบทที่สองสองประกายเจิดจ้ายิ่งขึ้นสืบเท่าในวาระสุดท้าย เพราะเป็นที่ตระหนักว่าอัญมณีนั้นชี้ให้เห็นถึงการกล่าวถึงครั้งแรก ไม่เพียงแต่ของอาณาจักรต่าง ๆ ตามคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์เท่านั้น แต่ยังรวมถึงการกล่าวถึงครั้งแรกของการเปิดเผยที่ว่า องค์ที่แปดนั้นมาจากทั้งเจ็ดด้วย พระเยซูทรงใช้จุดเริ่มต้นของสิ่งหนึ่งเพื่อทรงอธิบายจุดจบของสิ่งนั้นอยู่เสมอ

บรรดาผู้เผยพระวจนะทั้งหลายกำลังกล่าวถึงยุคสุดท้าย และยอห์นในพระธรรมวิวรณ์บทที่สิบเจ็ด กำลังกำหนดอาณาจักรฝ่ายโลกสุดท้ายเมื่อท่านเสนอว่า "สัตว์ร้ายนั้น" "เคยเป็นอยู่ และมีได้เป็นอยู่แล้ว; และจะขึ้นมาจากเหวลึก และมุ่งไปสู่ความพินาศ" สัตว์ร้ายนั้นขึ้นมาจาก "เหวลึก" ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของ "การสำแดงใหม่แห่งอำนาจของซาตาน"

"เมื่อเขาทั้งหลายจะได้ทำคำพยากรณ์ของตนเสร็จแล้ว [กำลังจะทำคำพยากรณ์ของตนเสร็จ] ช่วงเวลาที่พยากรณ์ทั้งสองจะต้องเผยพระวจนะโดยนุ่งหม้อผ้ากระสอบนั้นสิ้นสุดลงในปี 1798 ขณะที่พวกเขา กำลังเข้าใจการสิ้นสุดแห่งพันธกิจของตนในความมืดมน ก็จะมีการทำสงครามกับพวกเขาโดยอำนาจซึ่งถูกพรรณนาไว้ว่าเป็น 'สัตว์ร้ายที่ขึ้นมาจากเหวลึกไร้ก้นบึ้ง' ในหลายชาติของยุโรป
อำนาจทั้งหลายที่ปกครองทั้งในคริสตจักรและรัฐได้ถูกซาตานควบคุมมาหลายศตวรรษ โดยผ่านทางสันตะปาปา แต่ ณ ที่นี้ ได้มีการนำเสนอให้เห็นถึงการสำแดงรูปแบบใหม่ของอำนาจแห่งซาตาน" The Great Controversy, 268.

นักเทววิทยาบางคนจะโต้แย้งว่า เนื่องจาก "สัตว์ร้ายที่ขึ้นมาจากเหวลึกไร้ก้นบึ้ง" ในวิวรณ์บทที่สิบเจ็ด ได้รับการระบุไว้ในข้อความตอนนั้นว่าเป็นลัทธิเทวนิยมของการปฏิบัติฝรั่งเศส ดังนั้นสำนวน "เหวลึกไร้ก้นบึ้ง" จึงเป็นสัญลักษณ์ของลัทธิเทวนิยม แต่ศาสนาอิสลามได้ขึ้นมาจาก "เหวลึกไร้ก้นบึ้ง" ในวิวรณ์บทที่เก้า และศาสนาอิสลามมิใช่ลัทธิเทวนิยม เหวลึกไร้ก้นบึ้งเป็นสัญลักษณ์แทนการสำแดงของซาตาน

"ข้าพเจ้าบอกเขาว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าในนิมิตว่า วิชาเมสเมอริซึมนั้นมาจากมาร จากเหวลึกไร้ก้นบึ้ง และในไม่ช้ามันจะกลับไปทีนั้น พร้อมกับบรรดาผู้ที่ยังคงใช้มันต่อไป" Review and Herald, July 21, 1851.

สิ่งใดก็ตามที่มาจาก "พญามาร" ก็เป็นสิ่งทีมาจาก "บาดาลลึก" ในวิวรณ์บทที่สิบเจ็ด สัตว์ร้ายซึ่งขึ้นมาจากบาดาลลึกคืออำนาจที่มุ่งไปสู่ความพินาศ และบรรดาผู้ซึ่งไม่มีชื่อเขียนไว้ในหนังสือจะพากันพิศวงติดตามมัน "ความพินาศ" หมายถึงการถูกสาปแช่งชั่ววินรันดร์ และในพระธรรมวิวรณ์ได้พรรณนาไว้เป็น "บึงไฟ" ซึ่งเป็นที่ที่สัตว์ร้ายถูกโยนลงไป

และสัตว์ร้ายนั้นก็ถูกจับ และพร้อมกับมันคือผู้พยากรณ์เท็จผู้ได้กระทำการอัศจรรย์ต่อหน้ามัน ซึ่งด้วยการอัศจรรย์เหล่านั้นเขาได้ล่อลวงบรรดาผู้ที่ได้รับเครื่องหมายของสัตว์ร้าย และบรรดาผู้ที่ไม่มีการรูปของมัน ทั้งสองนั้นถูกโยนทั้งเป็นลงในบึงไฟที่ลุกไหม้ด้วยกำมะถัน วิวรณ์ 19:20

ในบทที่สิบสาม ได้มีการระบุสัตว์ร้ายตัวแรกที่ขึ้นมาจากทะเล ซึ่งซิสเตอร์ไวท์ระบุโดยตรงว่าเป็นสันตะปาปา และในข้อความตอนนั้น โลกทั้งโลกก็พิศวงติดตามสัตว์ร้ายแห่งสันตะปาปา.

และข้าพเจ้าเห็นหัวหนึ่งของมันเหมือนถูกฟันจนถึงตาย และบาดแผลอันถึงตายนั้นก็หายเป็นปกติ และชาวโลกทั้งสี่พิศวงติดตามสัตว์ร้ายนั้น วิวรณ์ 13:13

สัตว์ร้ายในวิวรณ์บทที่สิบเจ็ด ซึ่ง “คนทั้งหลายที่อาศัยอยู่บนแผ่นดินโลกจะประหลาดใจ” และติดตามนั้น คือการสำแดงขั้นสุดท้ายของอำนาจซาตาน ซึ่งจะเกิดขึ้นเมื่อบาดแผลถึงตายของสันตะสำนักได้รับการเยียวยา ณ เวลาที่กฎหมายวันอาทิตย์ซึ่งกำลังจะมาถึงนั้นเกิดขึ้น ลักษณะเชิงพยากรณ์ทุกประการของหญิงนั้นและของสัตว์ร้ายที่นางชียู่ในบทที่สิบเจ็ด ล้วนซึ่งไปถึงคริสตจักรแห่งโรม ดังเช่นที่พจนานุกรมซึ่งตีพิมพ์ก่อนปี 1950 ได้ซึ่งไว้】 【.

สัตว์ร้ายในวิวรณ์บทที่สิบเจ็ด เป็นสัญลักษณ์ของการผสมผสานระหว่างคริสตจักรกับรัฐ ซึ่งก็คือรูปเคารพของสัตว์ร้ายนั้น สัตว์ร้ายที่มีเจ็ดศีรษะและสิบเขา คืออาณาจักรที่ประกอบขึ้นด้วยกษัตริย์สิบองค์ (องค์การสหประชาชาติ) ซึ่งหญิงนั้นชียู่บนนั้นและปกครองเหนือมัน หญิงนั้นคือสันตะปาปา ซึ่งถูกระบุว่าเป็นบาบิโลนใหญ่ มารดาแห่งหญิงแพศยาทั้งหลาย ภายหลังที่ได้ระบุสัญลักษณ์เหล่านี้แล้ว เราก็อาจย้อนกลับไปยังปี ค.ศ. 1798; ซึ่งเป็นจุดหนึ่งในประวัติศาสตร์ที่ยอห์นถูกพาไปเพื่อรับภาพแทนครั้งสุดท้ายของบรรดาอาณาจักรแห่งคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์.

เราจะกล่าวถึงอาณาจักรเหล่านั้น และการเป็นภาพแทนของอาณาจักรเหล่านั้นในดาเนียล บทที่ 2 ในบทความถัดไป

“ทุกประชาชาติที่ได้ก้าวขึ้นมาสู่เวทีแห่งการกระทำ ได้รับอนุญาตให้ครอบครองตำแหน่งของตนบนแผ่นดินโลก เพื่อจะได้เห็นว่ามันจะทำให้พระประสงค์ของ ‘ผู้เฝ้าดูและองค์บริสุทธิ’ สำเร็จหรือไม่ คำพยากรณ์ได้ติดตามการขึ้นและการล่มสลายของจักรวรรดิยิ่งใหญ่ทั้งหลายของโลก—บาบิโลน มีโด-เปอร์เซีย กรีก และโรม เช่นเดียวกับชนชาติที่มีอำนาจน้อยกว่า ประวัติศาสตร์ก็ซ้ารอยเดิมกับแต่ละจักรวรรดิเหล่านี้ ทุกอาณาจักรมีช่วงเวลาแห่งการทดสอบของตน ทุกอาณาจักรล้มเหลว สงครามของตนเลือนหาย อำนาจของตนจากไป และมีผู้อื่นเข้ามาครอบครองที่ของตน”

“ขณะที่บรรดาประชาชาติปฏิเสธหลักการของพระเจ้า และด้วยการปฏิเสธนี้ได้ นำความพินาศมาสู่ตนเอง ก็ยังเป็นที่ยอมรับชัดว่า พระประสงค์อันทรงอธิปไตยของพระเจ้ากำลังทรงดำเนินอยู่ผ่านความเคลื่อนไหวทั้งสิ้นของพวกเขา” Education, 177.